

Zaak C-364/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 juni 2022

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Minden (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 maart 2022

Verzoekende partij:

J. B.

S. B.

E. B.

Verwerende partij:

Bundesrepublik Deutschland

Formatted: German (Germany)

[omissis]

VERWALTUNGSGERICHT MINDEN

Beslissing

[omissis]

In de bestuursrechtelijke zaak tussen

1. J. B.,
2. S. B.,
3. het minderjarige kind F. B.,

verzoekster ad 3, vertegenwoordigd door de ouders, verzoekers ad 1 en 2,
verzoekers,

[omissis]

e n

Bundesrepublik Deutschland [omissis]

verweerster,

betreffende asielrecht (Libanon)
in casu: prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van
de Europese Unie

heeft de Eerste kamer van het Verwaltungsgericht Minden (bestuursrechter in
eerste aanleg Minden, Duitsland)

[omissis] op 2 maart 2022

[omissis]

[omissis] [samenstelling van de kamer]

beslist:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32/EU aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan een volgend verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen, ongeacht of de betrokken asielzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat een verzoek om internationale bescherming is afgewezen en voordat een volgend verzoek om internationale bescherming is ingediend?
2. Maakt het voor de beantwoording van de eerste vraag een verschil of de betrokken asielzoeker naar zijn land van herkomst is verwijderd dan wel vrijwillig is teruggekeerd?
3. Moet artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32/EU aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een volgend verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk afwijst wanneer de beslissing over het eerdere verzoek geen beslissing over de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus bevatte, maar een verbod op verwijdering is onderzocht en dit onderzoek inhoudelijk vergelijkbaar is met het onderzoek naar de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus?
4. Zijn het onderzoek naar het verbod op verwijdering en het onderzoek naar de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus met elkaar vergelijkbaar wanneer bij het onderzoek naar het verbod op verwijdering cumulatief moest worden nagegaan of de betrokken asielzoeker in het land waarnaar hij zal worden verwijderd, blootgesteld is aan een van de volgende risico's
 - a) het reële gevaar dat hij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing;
 - b) de doodstraf of executie;

c) een schending van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; of

d) een ernstig en reëel gevaar voor leven of vrijheid;

dan wel of hij blootgesteld is aan

e) een ernstige en individuele bedreiging van het leven van een burger in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict?

Motivering:

- 1 A. Verzoekers hebben de Libanese nationaliteit. Volgens een uittreksel uit het Libanese gezinsregister is verzoeker ad 1 geboren op 26 juli 1980, verzoekster ad 2 op 3 augustus 1987 en verzoekster ad 3 op 23 januari 2006. Voor verzoekers ad 1 en ad 2 zijn kopieën van inmiddels verlopen paspoorten beschikbaar. Dergelijke documenten zijn niet beschikbaar voor verzoekster ad 3.
- 2 Verzoeker ad 1 is de Bondsrepubliek Duitsland medio november 2000 voor het eerst binnen gekomen en heeft op 29 november 2000 een asielverzoek ingediend. Bij besluit van 13 december 2000 heeft de bevoegde autoriteit het verzoek van verzoeker ad 1 om erkenning als vluchteling als kennelijk ongegrond afgewezen (punt 1) en vastgesteld dat kennelijk niet is voldaan aan de voorwaarden van § 51, lid 1, van het Ausländergesetz (vreemdelingenwet; hierna: „AuslG”) (punt 2). Bovendien heeft de bevoegde autoriteit vastgesteld dat er volgens § 53 AuslG geen sprake is van een beletsel tegen verwijdering (punt 3) en verzoeker met de verwijdering naar Libanon gedreigd (punt 4). Op 13 augustus 2001 is verzoeker ad 1 naar Libanon verwijderd.
- 3 In maart 2010 zijn verzoeker ad 1 opnieuw en verzoeksters ad 2 en ad 3 voor het eerst de Bondsrepubliek Duitsland binnen gekomen en op 29 maart 2010 hebben zij asielverzoeken ingediend. Bij besluit van 18 mei 2010 heeft de bevoegde autoriteit de verzoeken van verzoeksters ad 2 en ad 3 om erkenning als vluchteling afgewezen (punt 1) en vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor de

toekenning van de vluchtelingenstatus (punt 2). Bovendien heeft de bevoegde instantie vastgesteld dat er volgens § 60, leden 2 tot en met 7, van het Aufenthaltsgesetz (wet betreffende het verblijf; hierna: „AufenthG”) geen verbod op verwijdering geldt (punt 3) en verzoeksters gedreigd met de verwijdering naar Libanon (punt 4). Bij besluit van 4 oktober 2010 heeft de bevoegde autoriteit de verzoeken van verzoeker ad 1 tot het voeren van een nieuwe asielprocedure (punt 1) en tot herziening van het besluit van 14 december 2000 (opmerking van de verwijzende rechter: bedoeld is het besluit van 13 december 2000) met betrekking tot de vaststelling aangaande § 53, leden 1 tot en met 6, AuslG (punt 2) afgewezen. Op 17 maart 2011 zijn verzoekers vrijwillig naar Libanon teruggekeerd.

- 4 Begin januari 2021 zijn verzoekers samen met een op 13 april 2011 geboren zoon van verzoekers ad 1 en 2 opnieuw de Bondsrepubliek Duitsland binnen gekomen en hebben zij op 11 februari 2021 asielverzoeken ingediend. Tijdens hun gehoor door medewerkers van de bevoegde autoriteit hebben verzoekers hun asielverzoeken in wezen als volgt onderbouwd: de situatie in Libanon is niet langer veilig. De val van de valuta heeft hen hard geraakt. Bovendien zijn er dagelijks conflicten tussen de groepen in het dorp. Hezbollah heeft een parallelle staat opgebouwd. Daarom zijn zij bang dat hun in Libanon iets ergs overkomt. Bovendien zijn hun twee oudste zonen door Hezbollah geradicaliseerd toen een van hen in de oorlog werd gewond. Dit hebben zij via een derde vernomen.
- 5 Bij besluit van 11 augustus 2021 heeft de bevoegde autoriteit de asielverzoeken als niet-ontvankelijk afgewezen (punt 1). Tevens heeft zij de verzoeken van verzoekers tot herziening van de besluiten van 18 mei 2010 en 5 oktober 2010 (opmerking van de verwijzende rechter: bedoeld is het besluit van 4 oktober 2010) met betrekking tot de vaststelling aangaande § 60, leden 5 en 7, AufenthG afgewezen (punt 2), verzoekers met de verwijdering naar Libanon gedreigd (punt 3) en een inreis- en verblijfsverbod opgelegd dat beperkt is tot 30 maanden vanaf de datum van verwijdering (punt 4).

- 6 Tegen dit besluit hebben verzoekers op 18 augustus 2021 beroep ingesteld. Het bestreden besluit is volgens verzoekers alleen al onwettig omdat de bevoegde autoriteit hun asielverzoek niet als niet-ontvankelijk had mogen afwijzen. Dit volgt reeds uit het feit dat zij inmiddels meer dan tien jaar in Libanon hebben gewoond. Bovendien hebben zij omstandigheden aangevoerd die zich na hun terugkeer naar Libanon hebben voorgedaan.
- 7 Verweerster is daarentegen van mening dat de asielverzoeken van verzoekers van 11 februari 2021 moeten worden beschouwd als volgende verzoeken in de zin van § 29, lid 1, punt 5, en § 71, lid 1, van het Asylgesetz (asielwet; hierna: „AsylG”). Voor de vraag of er sprake is van een volgend verzoek, is niet relevant of een asielzoeker in de tussentijd naar zijn land van herkomst is teruggekeerd. Noch uit artikel 2, onder q), noch uit artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 vloeit iets anders voort. Volgens artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 kan een volgend verzoek als niet-ontvankelijk worden afgewezen wanneer er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de asielzoeker werden voorgelegd in verband met de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU. Derhalve moet van geval tot geval worden beoordeeld of de nieuwe elementen of bevindingen dit waarschijnlijk maken. Dat zij naar het land van herkomst zijn teruggekeerd, volstaat op zichzelf niet om te concluderen dat er een dergelijke waarschijnlijkheid bestaat.
- 8 Bij beslissing van 1 september 2021 [omissis] [zaaknummer] heeft de verwijzende rechter de opschortende werking gelast van het beroep dat is ingesteld tegen de bij het aangevochten besluit opgelegde verwijderingsmaatregel.
- 9 De bevoegde autoriteit heeft ook het asielverzoek van de op 13 april 2011 geboren zoon van verzoekers ad 1 en ad 2 afgewezen. Het tegen dat besluit ingestelde beroep is aanhangig onder het zaaknummer [omissis].
- 10 B. Het geding moet worden geschorst en het Hof moet overeenkomstig artikel 267 VWEU worden verzocht om beantwoording van de in het dictum weergegeven

vragen over artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (PB 2013, L 180, blz. 60, de zogenoemde procedurerichtlijn; hierna: „richtlijn 2013/32”). De over de uitlegging van artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 gestelde vragen zijn van belang voor de beslechting van het geding en moeten door het Hof worden beantwoord.

- 11 I. [omissis] [opmerkingen over de nationale procedurele aspecten van de schorsing van de behandeling en de samenstelling van de kamer]
- 12 II. De nationale rechtssituatie is als volgt:
- 13 1. Wanneer een vreemdeling na de intrekking of de onherroepelijke afwijzing van een asielverzoek door de bevoegde nationale autoriteit opnieuw een asielverzoek indient, is er volgens het nationale recht sprake van een volgend verzoek (§ 71, lid 1, AsylG). Een volgend verzoek wordt in twee stappen beoordeeld. De eerste stap betreft de vraag of een nieuwe asielprocedure moet worden gevoerd (§ 71, lid 1, AsylG). De voorwaarden waaronder een nieuwe asielprocedure moet worden gevoerd, vloeien – voor zover in casu relevant – voort uit § 51, lid 1, van het Verwaltungsverfahrensgesetz (wet bestuursprocesrecht; hierna: „VwVfG”). Wanneer er geen grond voor een nieuwe asielprocedure bestaat, moet het volgende verzoek als niet-ontvankelijk worden afgewezen (§ 29, lid 1, punt 5, AsylG). De door de asielzoeker aangevoerde gronden waarom hij vreest voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst, hoeven in dat geval niet nader te worden onderzocht. De daaropvolgende procedure is daarmee, onder voorbehoud van een toetsing door de rechter, beëindigd. Wanneer er daarentegen een grond voor een nieuwe asielprocedure bestaat, is het volgende verzoek ontvankelijk en moet de bevoegde autoriteit in een tweede stap nagaan of aan de asielzoeker de vluchtelingenstatus en, subsidiair, de subsidiairebeschermingsstatus moeten worden verleend.
- 14 Het doel van een „asielverzoek” is volgens het nationale recht in beginsel de erkenning als vluchteling en de verlening van internationale bescherming (§ 13, lid 2, eerste volzin, AsylG). Het asielverzoek kan worden beperkt tot de verlening

van internationale bescherming (§ 13, lid 2, tweede volzin, AsylG). Het recht op asiel is een nationale beschermingsstatus op grond van artikel 16a, lid 1, van het Grundgesetz (grondwet; hierna: „GG”), waarvan de voorwaarden grotendeels maar niet volledig overeenkomen met de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Zie met betrekking tot deze beschermingsstatus ook arrest van 9 november 2010, B e.a., C-57/09 e.a., EU:C:2010:661, punten 65 en 113 e.v.

15 In het nationale recht worden onder „internationale bescherming” de vluchtelingenbescherming en de subsidiaire bescherming verstaan (§ 1, lid 1, punt 2, AsylG).

16 De relevante bepalingen luiden als volgt:

17 § 1 AsylG – Werkingssfeer

18 (1) Deze wet geldt voor vreemdelingen die verzoeken om:

19 1. bescherming tegen politieke vervolging overeenkomstig artikel 16a, lid 1, GG;
of

20 2. internationale bescherming krachtens richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 [...]; internationale bescherming krachtens richtlijn 2011/95/EU omvat de bescherming tegen vervolging krachtens het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (BGBl. 1953 II, blz. 559 en 560) en de subsidiaire bescherming krachtens de richtlijn; [...]

21 § 13 AsylG – Asielverzoek

22 [...]

23 (2) Het doel van elk asielverzoek is de erkenning als vluchteling en de
internationale bescherming in de zin van § 1, lid 1, punt 2. De vreemdeling kan
het asielverzoek beperken tot de verlening van internationale bescherming. [...]

24 § 29 AsylG – Niet-ontvankelijke verzoeken

25 (1) Een asielverzoek is niet-ontvankelijk indien

26 [...]

27 5. in het geval van een volgend verzoek in de zin van § 71 [...] geen nieuwe
asielprocedure hoeft te worden gevoerd.

28 § 71 AsylG – Volgend verzoek

29 (1) Wanneer de vreemdeling na de intrekking of de onherroepelijke afwijzing van
een eerder asielverzoek opnieuw een asielverzoek (volgend verzoek) indient, moet
een nieuwe asielprocedure enkel worden gevoerd wanneer aan de voorwaarden
van § 51, leden 1 tot en met 3, VwVfG is voldaan. Of dit het geval is, dient te
worden vastgesteld door het Bundesamt (federale dienst) [...].

30 § 51 VwVfG – Heropening van de procedure

31 (1) De autoriteit dient op verzoek van de belanghebbende over de intrekking of
wijziging van een onherroepelijke administratieve handeling te beslissen indien:

32 1. de aan de handeling ten grondslag liggende feitelijke of juridische situatie na
de vaststelling van de handeling is gewijzigd ten gunste van de belanghebbende;

33 2. er sprake is van nieuw bewijsmateriaal dat tot een voor de belanghebbende
gunstiger besluit zou hebben geleid;

34 3. [...]

35 2. Indien een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk of
ongegrond wordt afgewezen, dient de bevoegde autoriteit bovendien na te gaan of

voor de asielzoeker een verbod op verwijdering geldt (§ 31, lid 3, AsylG). Het verbod op verwijdering is in § 60 AufenthG neergelegd en heeft tot doel uit te sluiten dat een verwijdering in strijd is met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of met de door de nationale grondwet beschermde grondrechten. Indien een verbod op verwijdering voor een bepaalde staat is vastgesteld, verzet zich dit tegen de uitvaardiging van een verwijderingsmaatregel die op deze staat betrekking heeft. De verwijderingsmaatregel is een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (PB 2008, L 348, blz. 98, de zogenoemde terugkeerrichtlijn).

- 36 De subsidiairebeschermingsstatus is in het nationale recht voor het eerst bij de wet van 28 augustus 2013 (BGBl. I, blz. 3474), in werking getreden op 1 december 2013, als onafhankelijke beschermingsstatus ingevoerd. Voordien werd de subsidiaire bescherming in het nationale recht gewaarborgd door het verbod op verwijdering. Het in het nationale recht neergelegde verbod op verwijdering was tot de inwerkingtreding van de wet van 28 augustus 2013 onderverdeeld in twee categorieën, die elk een afzonderlijk voorwerp van het geding vormden. De eerste categorie omvatte het verbod op verwijdering krachtens § 60, leden 2 en 3, en lid 7, tweede volzin, AufenthG. Tot de invoering van een onafhankelijke subsidiairebeschermingsstatus moest dit verbod op verwijdering de uitvoering van de Unierechtelijke bepalingen inzake de verlening van subsidiaire bescherming waarborgen. De tweede categorie omvatte het verbod op verwijdering krachtens § 60, lid 5, en lid 7, eerste volzin, AufenthG. Dit verbod op verwijdering werd (en wordt nog steeds) het nationale verbod op verwijdering genoemd.

Zie arrest van het Bundesverwaltungsgericht (hoogste federale bestuursrechter, Duitsland; hierna: „BVerwG”) van 24 juni 2008, 10 C 43.07, DE:BVerwG:2008:240608U10C43.07.0, punten 13 e.v.; [omissis] [verwijzing naar nationale literatuur].

- 37 De relevante bepalingen, in de versie die gold ten tijde van de uitvaardiging van de besluiten van 18 mei en 4 oktober 2010, luiden als volgt:
- 38 § 31 Asylverfahrensgesetz (wet inzake de asielpcedure; hierna: „AsylVfG”) –
Beslissing van de federale dienst over asielerzoeken
- 39 (3) In de [...] gevallen en bij beslissingen [...] dient te worden vastgesteld of aan de voorwaarden van § 60, leden 2 tot en met 5, of lid 7, AufenthG is voldaan. Deze vaststelling kan achterwege blijven indien de vreemdeling wordt erkend als vluchteling of hem internationale bescherming wordt verleend.
- 40 Opmerking: de naam van het AsylVfG is later gewijzigd in Asylgesetz (asielwet; hierna: „AsylG”)
- 41 § 60 AufenthG – Verbod op verwijdering
- 42 [...]
- 43 (2) Een vreemdeling mag niet worden verwijderd naar een land waar hij een reëel gevaar loopt dat hij wordt onderworpen aan foltering of andere onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
- 44 (3) Een vreemdeling mag niet worden verwijderd naar een land waar hij wegens een strafbaar feit wordt gezocht en waar er een risico bestaat dat hij aan de doodstraf of executie wordt onderworpen. [...]
- 45 [...]
- 46 (5) Een vreemdeling mag niet worden verwijderd indien uit de toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 [omissis] voortvloeit dat de verwijdering niet-ontvankelijk is.
- 47 [...]

- 48 (7) Van de verwijdering van een vreemdeling naar een ander land moet worden afgezien indien deze vreemdeling daar een ernstig en reëel risico voor leven of vrijheid loopt. Een vreemdeling mag niet naar een ander land worden verwijderd indien er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven van een burger in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij maatregelen als bedoeld in § 60a, lid 1, eerste volzin, [AufenthG] moet rekening worden gehouden met de in de eerste of de tweede volzin bedoelde risico's waaraan de bevolking of de bevolkingsgroep waartoe de vreemdeling behoort, in het algemeen is blootgesteld.
- 49 Bij § 60, lid 7, tweede volzin, AufenthG in de bovengenoemde versie heeft de wetgever artikel 15, onder c), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (PB 2004, L 304, blz. 12, zogenoemde kwalificatierichtlijn I; hierna: „richtlijn 2004/83”) in nationaal recht omgezet. Ondanks de enigszins afwijkende bewoordingen moest de bepaling in aansluiting op artikel 15, onder c), van richtlijn 2004/83 worden uitgelegd. Met name de voorwaarde „als gevolg van willekeurig geweld”, die niet in de bewoordingen van § 60, lid 7, tweede volzin, AufenthG terug te vinden is, moest impliciet in deze bepaling worden gelezen.

Zie arrest van het BVerwG van 24 juni 2008, 10 C 43.07, DE:
BVerwG:2008:240608U10C43.07.0, punten 17 en 36.

- 50 Met betrekking tot § 60, lid 7, derde volzin, AufenthG, in de bovengenoemde versie, zij opgemerkt dat deze regeling in overeenstemming met het Unierecht aldus moest worden uitgelegd dat zij geen betrekking had op gevallen waarin aan de voorwaarden voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, onder c), van richtlijn 2004/83 was voldaan.

Zie arrest van het BVerwG van 24 juni 2008, 10 C 43.07, DE:
BVerwG:2008:240608U10C43.07.0, punten 30 en 31.

51 III. De in het dictum weergegeven vragen moeten worden beantwoord en zijn voor de beslechting van het geding van belang.

52 1. De noodzaak om de eerste en de tweede vraag te verduidelijken vloeit voort uit de uiteenzetting van advocaat-generaal Saugmandsgaard Øe (hierna: „advocaat-generaal”) in zaak C-8/20. De advocaat-generaal is onder verwijzing naar artikel 19, lid 3, tweede alinea, van de verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (PB 2013, L 180, blz. 31, zogenoemde Dublin III-verordening; hierna: „verordening 604/2013) van mening dat artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 niet van toepassing is wanneer de asielzoeker tussen de indiening van het eerste verzoek en een volgend verzoek is verwijderd naar zijn land van herkomst.

Zie conclusie van 18 maart 2021, L.R. (Door Noorwegen afgewezen asielverzoek), C-8/20, EU:C:2021:221, punten 30 en 34 e.v.

53 In casu zijn verzoekers, anders dan de verzoekers in zaak C-8/20, niet naar hun land van herkomst verwijderd, maar vrijwillig teruggekeerd. Volgens de verwijzende rechter rijst de gestelde vraag evenwel in geval van een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst. Artikel 19, lid 2, tweede alinea, van verordening 604/2013 voorziet in een met artikel 19, lid 3, tweede alinea, van deze verordening vergelijkbaar rechtsgevolg voor het geval dat een asielzoeker het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Hieronder valt ook de vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst.

54 In zijn arrest in zaak C-8/20 is het Hof niet ingegaan op de hierboven genoemde uiteenzetting van de advocaat-generaal.

Zie arrest van 20 mei 2021, L.R. (Door Noorwegen afgewezen asielverzoek), C-8/20, EU:C:2021:404, punten 27 e.v.

- 55 De eerste en de tweede vraag zijn voor de beslechting van het geding van belang omdat het beroep tot nietigverklaring van het besluit van 11 augustus 2021 slechts kan worden toegewezen indien de opvatting van de advocaat-generaal moet worden gevolgd. Anders zou het beroep op grond van het nationale recht moeten worden verworpen. Volgens de huidige stand van de feiten en het geding bestaan er namelijk geen gronden voor een nieuwe asielprocedure. In het bijzonder zijn er geen nieuwe omstandigheden of bevindingen met betrekking tot de vraag of internationale bescherming aan verzoekers moet worden verleend. § 71, lid 1, AsylG en § 51, lid 1, VwVfG bevatten ook geen beperking die inhoudt dat de toepassing van deze bepalingen uitgesloten is indien de asielzoeker tussen het eerste en het volgende verzoek is verwijderd naar zijn land van herkomst.
- 56 Het is voor de met de behandeling van het asielverzoek belaste autoriteiten en rechtbanken van groot belang dat beide varianten (vrijwillige terugkeer en verwijdering) worden verduidelijkt. Gelet op het feit dat vele rechterlijke instanties in afwachting van een uitspraak van het Hof procedures schorsen waarin rechtsvragen aan de orde zijn die het voorwerp van bij het Hof aanhangige prejudiciële procedures zijn, en gelet op de huidige duur van dergelijke prejudiciële procedures wordt het Hof verzocht om in de onderhavige procedure beide varianten te verduidelijken.
- 57 2. De derde vraag wordt slechts gesteld voor het geval dat de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord; de vierde vraag slechts voor het geval dat de derde vraag ontkennend moet worden beantwoord. De derde en de vierde vraag moeten worden beantwoord omdat de nationale wetgever een onafhankelijke subsidiairebeschermingsstatus pas met ingang van 1 december 2013 heeft ingevoerd, terwijl in een dergelijke onafhankelijke beschermingsstatus reeds was voorzien in artikel 18 van richtlijn 2004/83, dat volgens artikel 38, lid 1, van deze richtlijn uiterlijk op 10 oktober 2006 moest zijn omgezet. De vragen zijn ook voor de beslechting van het geding van belang: indien de derde vraag bevestigend moet worden beantwoord, moet het besluit van 11 augustus 2021 nietig worden verklaard; indien de derde vraag daarentegen ontkennend moet worden

beantwoord en de vierde vraag bevestigend moet worden beantwoord, moet het beroep worden verworpen.

58 IV. Met betrekking tot de gestelde vragen merkt de verwijzende rechter het volgende op:

59 1. Volgens de verwijzende rechter moet de eerste vraag ontkennend worden beantwoord. Doorslaggevend in dit verband is naar het oordeel van de verwijzende rechter dat de bewoordingen van artikel 33, lid 2, onder d), artikel 2, onder q), en de artikelen 40 tot en met 42 van richtlijn 2013/32 geen overeenkomstige beperking bevatten.

60 De systematische overwegingen waarop de advocaat-generaal zich baseert, zijn in elk geval niet dwingend. Volgens de verwijzende rechter moeten de vraag of een verzoek als een nieuw verzoek in de zin van verordening 604/2013 dient te worden beschouwd en de vraag of een nieuw asielverzoek als een volgend verzoek in de zin van artikel 2, onder q), en artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 dient te worden beschouwd, strikt van elkaar worden gescheiden. Wanneer een asielzoeker het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen komt, kan (in eerste instantie) weliswaar een andere lidstaat dan bij zijn eerste binnenkomst verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek, maar dit staat niet in de weg aan de toepassing van de bepalingen die betrekking hebben op het volgende verzoek. De verwijzende rechter is het er met de advocaat-generaal over eens dat deze bepalingen ook van toepassing zijn wanneer het eerste verzoek om internationale bescherming is ingediend in een andere lidstaat dan het volgende verzoek om internationale bescherming.

Zie conclusie van 18 maart 2021, L.R. (Door Noorwegen afgewezen asielverzoek), C-8/20, EU:C:2021:221, punten 49 e.v.; afwijkend standpunt van de Europese Commissie, zoals aangehaald door het Hof, arrest van 20 mei 2021, L.R. (Door Noorwegen afgewezen asielverzoek), C-8/20, EU:C:2021:404, punt 29; het Hof heeft zich in het hierboven aangehaalde arrest ook

niet over deze vraag uitgesproken.

- 61 Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek – zoals ook de advocaat-generaal in zijn conclusie van 18 maart 2021 (punt 65) opmerkt – met name op grond van artikel 21, lid 1, derde alinea, artikel 23, lid 3, en artikel 29, lid 2, eerste volzin, van verordening 604/2013 op een andere lidstaat kan overgaan (hetgeen in de praktijk ook vaak gebeurt). Dit kan ook de lidstaat zijn die reeds verantwoordelijk was voor de behandeling van het eerste asielverzoek. In dit verband moet tot slot in herinnering worden gebracht dat artikel 19, lid 2, tweede alinea, en lid 3, tweede alinea, van verordening 604/2013 een nieuw (eerste) verzoek slechts fingenen („wordt beschouwd”).
- 62 Ook de uiteenzetting van de advocaat-generaal over het doel van verordening 604/2013 en richtlijn 2013/32 kan de verwijzende rechter niet overtuigen. Anders dan de advocaat-generaal suggereert, strekt artikel 33 van richtlijn 2013/32 er niet in de eerste plaats toe secundaire migratie te voorkomen. Deze bepaling heeft – zoals volgt uit overweging 36 van richtlijn 2013/32 – veeleer tot doel de lidstaten te ontslaan van de verplichting om een volledige asielprocedure te voeren („onevenredig”) indien een asielzoeker een volgend verzoek indient zonder nieuwe bewijzen over te leggen of nieuwe argumenten aan te voeren. Deze ratio legis geldt ook indien een asielzoeker tussen het eerste en het volgende verzoek vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeert of daarheen wordt verwijderd.
- 63 2. Volgens de verwijzende rechter moet ook de derde vraag ontkennend worden beantwoord. Naar het oordeel van de verwijzende rechter is in dit verband doorslaggevend of de bevoegde autoriteit in de eerste asielprocedure de door artikel 15 van richtlijn 2004/83 bepaalde criteria volledig heeft onderzocht. In dat geval zijn het verrichte onderzoek en het onderzoek waarin de artikelen 15 en 18 van die richtlijn voorzien met betrekking tot de vraag of de subsidiairebeschermingsstatus moet worden verleend, gelijkwaardig. Dat het onderzoek van de bevoegde autoriteit niet gericht was op de verlening van een

subsidiarebeschermingsstatus, maar op de vaststelling van een verbod op verwijdering, is althans in gevallen waarin de bevoegde autoriteit – zoals in casu – heeft ontkend dat er een risico op ernstige schade bestaat, juridisch gezien irrelevant. In een dergelijk geval ondervindt de betrokken asielzoeker geen nadelige gevolgen van het ontbreken van de mogelijkheid om hem de subsidiarebeschermingsstatus te verlenen, aangezien hij niet aan de betreffende voorwaarden voldoet.

- 64 3. De vierde vraag moet volgens de verwijzende rechter bevestigend worden beantwoord. § 60, leden 2 en 3, en lid 7, tweede volzin, AufenthG komen overeen met artikel 15 van richtlijn 2004/83. Het door de bevoegde autoriteit op basis van deze bepalingen verrichte onderzoek staat bijgevolg gelijk aan een onderzoek naar de verlening van subsidiaire bescherming.

[omissis] [handtekeningen]